

Πρέπει τις νά κύπτῃ πρὸ τῶν ἀποφάσεών του καὶ χωρὶς νά τὰς ἐννοῆ καὶ νά βαδίζῃ εὐσταθῶς, ἔστω καὶ ἂν ἡ καρδιά του διεσχίζετο. Ἡ εὐθεία γραμμὴ ἔληξε· θὰ ἐμρυτεύσωμεν τὸ ἀσθενὲς κλαδίον, ὅπερ μὰς ἀπομένει, ἐπὶ ἐτέρου κλωνῆς τοῦ οικογενειακοῦ δένδρου. Μετ' ὀλίγον θὰ σὲ νυμφεύσω μὲ ἓνα τῶν ἐξαδέλφων σου· κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου θ' ἀκούσῃς ἐκ τοῦ στόματός μου τὰς ὑστάτας πληροφορίας, ἃς γνωρίζω καὶ σὺ πάλιν θὰ παραδώσῃς εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν σου τὴν παρκαταθήκην, ἣν θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ μυστικόν, πάτερ μου, δὲν ἔγεινεν ἀνωφελὲς πλέον, ἀφοῦ τὸ νῆμα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς σου ;

— Δὲν ἀπηλπίσθην ἀκόμη ἀπὸ τὴν ιδέαν τοῦ νά τὸ ἐπανεύρω· δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ιδέας ταύτης μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς, εἶπεν ὁ γηραιὸς Γουέθρος μετὰ ζέσεως ἀγορίας. Ἔχω περὶ τοῦ τόπου, ἔνθα κεῖται ὁ εὐρύς ὑπόγειος ναὸς, πληροφορίας ἀκετὰ ἀκριβεῖς· ἡ μόνη δυσκολία, τὸ ἀδύνατον μέχρι τοῦδε, ἦτο ν' ἀνευρεθῇ ἡ εἰσόδος του· αὐτὴ δὲ εἶνε ἡ ὑστάτη ἀνακοίνωσις, ἣν οἱ πατέρες μας ἐφύλακσον διὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου των. Ἀλλά, καὶ ἰδοὺ φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν τῆς συνδιαλέξεώς μας, κόρη μου, ἡ ἔλευσις τῶν Φράγκων, αἱ γνώσεις τοῦ νέου ἐπιστήμονος, οἱ πόροι του, ἡ ὀξύδερκέα του, ἡ ἀδάμαστος ἐνεργητικότητα του ἐγέννησεν εἰς τὴν καταπεπονημένην ψυχὴν μου βλαστὸν νέας ἐλπίδος. Ὅλας ταύτας τὰς δυνάμεις ἀπεφάσισα νά χρησιμοποιήσω διὰ νά φθάσω μέχρι τοῦ ὑπογείου.

— Πῶς, πάτερ μου ! σκέπτεσαι νά τοὺς καταστήσῃς κοινωνοὺς τοῦ μυστικοῦ σου ; ἠρώτησεν ἡ Λεϊλά ἔκθαμβος.

— Ὁ Μίθρας νά μὲ φυλάξῃ !... τί λέγεις, κόρη μου ;... Αὐτοὶ εἶνε οἱ βραχίονες, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ κεφαλή. Αὐτὸς θὰ χαράξῃ τὴν ὁδόν, καὶ ἐγὼ θὰ εἰσελθῶ εἰς τὸ ἄδυτον.

— Πλὴν, εἶπεν ἡ Λεϊλά μετὰ δισταγμοῦ, τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε ἀπάτη ;

— Ποσῶς. Μήπως ὁ νέος ξένος ἔχη κανὲν δικαίωμα νά μάθῃ τὰ μυστικά μας ; Προσθέτω δὲ ἐπὶ πλέον· δὲν εἶνε τολμηρὸν ἔργον ἐκ μέρους τῶν Φράγκων αὐτῶν καὶ ἄξιον τιμωρίας νά θέλωσιν ὅπως ἐπιθέσωσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἱερᾶς μας πόλεως ; Τοῦ ἀρίνου ὅμως ταῦτα. Ἄς παραλάβῃ τὰ ἐπτὰ τεῖχη, τὰ βεβαμμένα διὰ τῶν χρωμάτων τοῦ ἡλιακοῦ πρίσματος, συμβόλου παν ὡς φωτός. Ἄς ἀποκομίσῃ λίθον πρὸς λίθον τὰ ἀνάκτορα, εἰς τὰ ὁποῖα κατώκησαν ὁ Δεῦρος, ὁ Κουζάρης, ὁ Ἀστυάγης, ὁ Καμβύσης, ἡ Μανδάνη, ὁ Κύρος.... τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, ὅπου ὁ πάππος ἤκουσεν ἐκπερόμενον ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐξόχου παιδίου μάθημα ἐγκρατείας. Ἐγὼ κρατῶ δι' ἐμὲ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὑπογείου. Κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου σου θὰ

ὑποδείξῃς καὶ σὺ τὴν εἰσοδὸν πρὸς τὸν υἱόν σου· καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός σου οὐδέποτε πρέπει νά τὴν μάθῃ.

Βλέπεις, κόρη μου, πόσον ὑψηλὰ καθήκοντα εἶνε τὰ ἰδικά μας καὶ ποῖαι εἰθύναι εἶνε αἱ ἰδικαὶ σοῦ ! Βλέπεις ἂν εἶχα δίκαιον νά σοῦ λέγω, ὅτι μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν Φράγκων ἡ ἀπόστασις εἶνε ἀνυπέριθτος. Αἱ περιστάσεις μὲς ἀναγκάζουσι νά καταστήσωμεν τὸν νεαρὸν ξένον ὄργανόν μας· ἀλλὰ ἴσον μας ποτέ !

— Πάτερ μου εἶπεν ἡ Λεϊλά, τὸ πεπρωμένον μου εἶνε ἐποχθὲς καὶ οἱ λόγοι σου πικροί.

Ἔπεται συνέχεια

κ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΖΕΪΜΠΕΚΙΔΕΣ

Ἄναγνώσκων τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. φυλλάδιον τῆς Ἔστιας, καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα Ζειμπέκου, ἀνεμνήθη τῶν ὀλίγων σημειῶν, ἃς κατὰ τὴν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ διαμονήν μου μεταξὺ ἄλλων εἶχον παρατηρήσει περὶ τῶν ἐκεῖ Ζειμπέκων ἢ Ζειμπέκιδων. Ἀνασκιλεύσας λοιπὸν τὸ βιβλίον μου καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀποσπάσας τὰ κατωτέρω, πέμπω ὑμῖν ταῦτα μετὰ τὴν παράκλησιν νά καταχωρισθῶσιν ἐν τῇ φιλῇ Ἐστίᾳ, ἂν κριθῶσιν ἄξια νά κατασχῶσι μικρὸν ἐν αὐτῇ χωρὸν.

Ἡ λέξις Ζειμπέκης (καὶ πληθυντ. Ζειμπέκων καὶ Ζειμπέκιδες) εἶναι ἄγνωστος τοῖς πολλοῖς τῶν Ὀθωμανῶν ἄλλων μερῶν· ἀπαντᾷ μόνον καὶ εἶναι συνήθης εἰς τὰ Δ. Μ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς ἔμακα τὸν ἰδίως δὲ κατὰ τὸν νομὸν Αἰδινίου (Σιμύνης). Κατὰ λεξικόν τι ὀθωμανικόν, σημαίνει εἶδος ἀλητῶν ὀρεσιβίων. Κατὰ τινὰ λόγιον Ὀθωμανόν, εἶναι σύνθετος ἀραβικῆ, ἐκ τοῦ *Σεκ* ἢ *Ζεκ* καὶ *μπαίν*. Κατὰ τινὰ φίλον μου ἄλλον Χότζαν εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ *Ζιαντέ*—ὑπερβολὴν καὶ τοῦ *μπέτ*—κακός. Ἄν τὸ πρῶτον εἶναι ὀρθόν ἢ τὸ δεύτερον, εὐτε ἐμὲ εὐτε πολλοῦς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐστίας ἐνδιαφέρει. Ἡμεῖς ἃς παραδεχθῶμεν τὴν τοῦ τελευταίου μου φίλου Χότζα σύνθεσιν καὶ ἐξήγησιν, ὡς ἀπλουστεράν καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καθ' ὅλα σύμφωνον.

Μετὰ τὸ ὄνομα Ζειμπέκιδες ὠνομάζοντο πρὸ 40 ἐτῶν περίπου οἱ τὴν τότε ἄτακτον χωροφυλακὴν ἢ ἀστυνομίαν ἀποτελοῦντες ἄνδρες, οἱ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ζαπτιέδες* ἦδη. Διεκρίνοντο δὲ ἀπὸ τὸν παράδοξον καὶ ἰδιότροπον αὐτῶν ἱματισμόν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀριθμοῦσι πολλῶν ἐτῶν ὑπαρξίν. Διότι τούτους ἐπροστάτευε πολὺ ὁ ἄλλοτε Καραοσμάνογλου. Ἄλλ' ὁ τὸ πασσαλίκιον τοῦ Αἰδινίου λαβὼν Ταχέρ-πασσᾶς διέταξεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, πολλοὺς μάλιστα τούτων καὶ φονεύσας, ἄλλων δὲ διὰ μαχαίρας καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγορᾷ ἔσεχίσας τὸ κοντὸν βραχίον. Καὶ ἐν τούτοις ὅμως ὁ ἱματισμὸς αὐτὸς διετηρήθη παρὰ πολλοῖς τῶν Ὀθωμανῶν κατοικῶν ὀρεινῶν ἰδίως χωρίων, τῶν σταθμοφυλάκων ἰδῶν καὶ ἀγροφυλάκων μέχρι πρότινος.

Τὸ ὄνομα Ζειμπέκης εἶναι ἰσοδύναμον σήμερον πρὸς τὸ : *Μιστής*. Οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατιμῶμενοι καὶ

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

τάς πόλεις ἀφόβως ἐνίοτε καὶ ἐν καιρῷ ἡμέρας ἐπισκεπτόμενοι οὗτοι λησταὶ ἀποτελοῦσιν ἐν εἶδος σωματείου, ἔχοντες ἀρχηγὸν Ἐφὲ παρ' αὐτῶν καλούμενον, εἰς ὃν ὑπακούουσι καὶ ὑποτάσσονται τυφλῶς. Εἰσὶ δὲ ἐνδεδουμένοι ὡς ἐξῆς :

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τινὲς τούτων φέρουσι τουρκικὸν κυλινδροειδές, καὶ οὐχὶ κοντόν, φέσι δὲ χονδροῦ χαρτονίου (μ.υκαβᾶ) ὑπενδύμενον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἕτερον σκουφίδιον ἐκ λευκοῦ πανίου, κεντητόν, *τερλίκι* λεγόμενον, ὅπως ἀπορροεῖ τὸν ἰδρῶτα καὶ μὴ προστρίβηται τὸ δέρμα. Πηχυαία σχεδὸν φούντα ἐπικρέμαται ἐκ τοῦ φετίου τούτου διὰ μανδύλιου δεδεμένη, ὅπως μὴ κινῆται. Ἄλλοι δὲ φέρουσι ἐν εἶδος κώνου πηχυαίου σχεδὸν τὸ ὕψος, (ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῇ εἰκόνι) *κιον.λάγι* καλούμενου, καὶ ἀποτελουμένου ἀπὸ 6—8 περίπου φέσια, τὸ ἐν ἐντὸς τοῦ ἄλλου εἰσπυρόμενα καὶ δεδεμένα ἢ περιτυλισσόμενα ἀπὸ τῆς κορυφῆς μεχρι τῆς βάσεως διὰ *ταρσιμπον.λοῦζ* κρωσσωτοῦ, οἱ κρωσσοὶ τοῦ ὁποίου κρέμνεται μεχρι τοῦ στήθους ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Ἵποκρίσιον μεταξωτὸν ἢ μαμβακερὸν, λευκὸν καὶ μακρὸν, μὲ πλατείας χειρῖδας (μανίκια) περικαλύπτει τὸ σῶμα μεχρι τῶν

μηρῶν. Ἄνω τοῦ ὑποκαμίσου τούτου φέρουσι γελέκιον ἐξ ἀλατῆς ἐπιτοπίου ἢ τοῦ Σιάμ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἕτερον χειριδωτὸν ἐν εἶδει φέρμελες, ἐξ ἐριούχου ἐρυθροῦ ἢ κυανοῦ, καὶ χρυσοκέντητον ἢ μὴ, ἀλλὰ κοντόν, συνήθως μικρόν τι τοῦ μαστοῦ καταβαίνον κάτω. Ζώνη πλατεῖα καὶ μακρὰ συγκειμένη ἀπὸ 6—8 ἄλλας ζώνας καὶ ἐρυθροῦ χρώματος περιεπίσσει τὸ στήθος καὶ τὴν κοιλίαν μεχρι τοῦ ἐφηβίου· αὕτη χρησιμεύει καὶ ὡς ὄπλοθήκη, περιέχουσα ζεῦχος πιστολίων τουρκικῶν καὶ μακρὰν γαταγάνιον ἢ χαντζάριον, προέχοντα πέραν τοῦ δεξιῦ βραχίονος· μεταξὺ αὐτῶν καὶ λαβίδα χρησιμεύουσαν ὡς ὄβελον (χαρμπί), πρὸς γόμωσιν τοῦ πιστολίου.

Ἀπὸ τῆς ζώνης εἶναι ἀνηρτημένη ἡ πίπα των (τσιμπουκάκι), ὅσον δύο σπιθαμῶν τὸ μήκος, καὶ παρ' αὐτὴν κρέμαται πηχυαία τὸ μήκος καὶ στενὴ καπνοσακκούλα· τὸ βρακίον των ἐκ λευκοῦ ἢ μαύρου πανίου καταβαίνει μεχρι τῶν γονάτων· ἄλλων δὲ ἔχει τὸ μήκος σπιθαμῆς μόνον, περισφίγγον τοὺς μηρούς διὰ τῶν περισκαλίδων των, φερουσὶν κεντήματα κίτρινα ἢ κόκκινα. Εἶναι δὲ ἀνηρτημένον

διά βρακοζώνης από τῆς ἀνωτέρω ῥηθείσης ζώνης· κατὰ τὸ μέσον τοῦ βραχίου πρὸς τὰ κάτω φέρει ὀπήν, ὡς τὰ τῶν μικρῶν παιδίων. Τὰ γόνατά των εἶναι πάντοτε γυμνά· τὴν κνήμην μέχρι τῶν ἀστράγαλων περιβάλλουσι περικνημίδες (τουζλούκια ζωνοειδή) ἐκ μέλανος δι' ἐρυθροῦ ἐριούχου, συνενωμένα καὶ σφιγγόμενα δι' ἀργυρῶν πετάλων 4—5 ζευγῶν, *τσαπράζια* λεγομένων· κάλττας δὲν φέρουσι συνήθως, οἱ δὲ γυμνοὶ των πόδες ἐπιπλέουσιν ἐντὸς ζεύγους πλατέων καὶ πολὺ μακροτέρων τοῦ ποδὸς *παπουτσιῶν*, ὀθωμανικῆς κατασκευῆς καὶ χρήσεως καὶ χρομικτοῦ συνήθως ἐρυθροῦ. Ἄντι δὲ κάπας, ἢ ἄλλου περικαλύμματος, ἢ ἐπεδίου διὰ τὴν βροχὴν ἢ τὸν ὕπνον, φέρουσι ἐν εἶδος χειριδίου τοῦ, ὡς τζουμπέν, *ἀπτεσλίκι* καλούμενου, ἐξ ἐριούχου ἐρυθροῦ ἢ κυανεῦ· τοῦτο ἐν καιρῷ ὄδοιπορίας διπλωμένον ἐν εἶδει στρατιωτικοῦ μανδύου φέρουσι ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου δεδευμένον διὰ μακροῦ μανδουλιού ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ὤμου πρὸς τὴν ἀριστερὰν μασχάλην φερομένου· ἐπὶ τοῦ βραχίονος εἶναι ἐξῆρκυμένον φυλακτὸν (χαμαίλι) ἀργυρῶν πρὸς ἀπόκρουσιν ἢ ἀποτροπὴν βασκανίας ἢ ἐχθρικής σφαίρας· χαμαίλι μεγαλύτερον πολὺ τούτου κρέμαται ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ εἰς τὴν ἀντίθετον μασχάλην. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ῥηθέντων ὀπλῶν φέρει καὶ ἀρχαῖον τουρκικὸν τουφέκιον μὲ τετράπλευρον καὶ ἰδιότροπον στενὸν κοντάκιον (κίτηριζα)· ὀλίγοι φέρουσι ἤδη νεωτέρας κατασκευῆς ὄπλα.

Ὡς πυριτιδοθήκην φέρουσι ὀπισθεν τῆς ὀσφύος μεγάλην ἐκ χονδρῶν δέομακτος καὶ ἀπιοειδοῦς σχήματος παλάσκην ἐν εἶδει νεροκολοκύνθης μεγάλης.

Οὗτος λοιπὸν εἶνε ὁ ἱματισμὸς καὶ ὀπλισμὸς των.

Ὀλίγοι αὐτῶν πωγωνοφοροῦσιν, οἱ πλείονες ξυραφίζονται καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν ἄπασαν, ἀφιόντες μόνον κατὰ τὴν κορυφὴν αὐτῆς λοφίσκον μικρὸν ἐκ τριχῶν, ὡς νησίδιον ἐν θαλάσῃ, ἢ μᾶλλον ὡς τοπίον δεινυρῶν ἐπὶ στοργγύλου καὶ πετρώδους ἢ ξηροῦ λόφου. Τὸ στήθος των ἔμπροσθεν ἔχουσι πάντοτε γυμνόν. Τὸ δὲρμα τοῦ προσώπου καὶ ὄλων τῶν γυμνῶν μερῶν εἶναι ἠλιοκαές. Ὁ μύσταξ κλωσμένος καὶ ἀνεστραμμένος πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἄνω. Οἱ ὀφθαλμοὶ των σπινθηροβολοῦσιν ἰδίως ἐκ τῆς μέθης· ἢ φυσιογνωμία των οὕτω ἀγρία τρόμον ἐμποιεῖ τῷ θεωμένῳ αὐτοῦς. Καὶ ὅμως εἰσι θρακούδειλοι· ἢ καρδία των εἶναι καρδία λαγωῦ. Οὐδεμίαν ἔχουσι συναίσθησιν τῆς πάλληναίας των· σπανιώτατα ἀνίστανται εἰς τὴν καταδιώκουσαν αὐτοῦς στρατιωτικὴν δύναμιν. Εὐκόλως ἐνδίδουσι καὶ παραδίδονται. Ὤθουνται δὲ εἰς ληστρικὸν βίον ἕνεκα φυγοστρατείας ἢ φυγοδικίας, κυρίως ὅμως ὅπως κορέσῃσι τὰς κακοήθειας αὐτῶν ὀσμᾶς. Διδ' αἴφνης ἀπάχοντες εἰς τὰ ὄρη διεσπαρμένα γυναῖκα καὶ ἐκεῖ παραδιδόμενοι εἰς μέθην καὶ πάσης κακοηθείας ἐλευθέρην ἀπόλαυσιν, ἀφοῦ κορεσθῶσι τούτων ἀπολύουσιν αὐτὰ, ἵνα ἐπιστρέψωσιν οἴκοι· ἐπαναλαμβάνουσι δὲ πάλιν τὰ τοιαῦτα μετ' ὀλίγον. Ἐξ ἀντιζηλίας δὲ ἐν τῇ μέθῃ των πολλὰκις φονεύουσι τὰ ἄθλια ἐκεῖνα ὄντα. Πολὺ σπανίως καὶ αὐτοὶ διαφεύγουσι τὴν ἀλληλοκτονίαν, δολιεύόμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον, διὰ νὰ ἀρπάσῃσι τὴν περιουσίαν ἄπασαν.

Τὸ *ἰκιτελί* εἶναι τὸ μουσικόν των ὄργανον, κα-

θὼς καὶ τὸ *τουμπελέκιον* (εἶδος μικροῦ τυμπάνου) κρουόμενον διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς. Τὰ τραγοῦδια των εἶναι ὅλα ἄτεμνα ἐρωτικά. Ὁ χορὸς των εἶναι ὁ συνήθως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρχούμενος Ζεϊμπέκιος ἔνοσλος. Ὀρχοῦνται δὲ οὕτως: Ἀφοῦ μεθυσθῶσι διὰ βραχέως, καθήμενοι ἅπαντες σταυροποδητὶ σχηματίζουσι κύκλον. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν τότε ἐγειρόμενος σύρει τῆς θήκης τὸ γιαταγάνιον καὶ πάλιν αὐτὸ ἄρχεται νὰ χορεύῃ ρυθμίζων τὰ βήματα τοῦ πρὸς τὴν φωνὴν ἄδοντος γυναίου καὶ τὸ κρουόμενον τουμπελέκιον, ἢ τὸ ἰκιτελί· μετὰ διάφορα κορδακίσματα πλησιάζει εἰς τινα τῶν γυναικῶν, γονυπετεῖ ἐνώπιον αὐτῆς, ποιῶν πολλὰ σχήματα καὶ κινήσεις τοῦ σώματός του ἀπειλῶν νὰ φονεύσῃ αὐτὴν· αἴφνης μεταστρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὰ ἀριστερά, ὡτεῖ ὑποπτευθεὶς ἐπικειμένην ἐπίθεσιν στρατιωτικῆς κατ' οὐτοῦ δυνάμεως· ἀμέσως ἐγείρεται τότε, καὶ κρατῶν τὴν μάχαιραν διὰ τῶν ὀδόντων του, ἄρχεται νὰ σκοπεύῃ διὰ τῶν πιστολίων του δεξιὰ ἀριστερά κατὰ τῶν κατὰ φαντασίαν ἐχθρῶν του· καὶ ἀφοῦ ἴδῃ ἑαυτὸν ἐκτὸς δῆθεν κινδύνου, λαβῶν τῆς χειρὸς ἕνα τῶν συντρόφων, ἀνεγείρει αὐτὸν εἰς χορὸν, αὐτὸς δὲ τότε κάθηται· καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀρχοῦνται ἅπαντες κατὰ σειράν. Ἡ ὀρχησίς των αὕτη ὁμοιάζει μικρὸν τι τῇ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἀναφερομένη *Καρπαία* καλούμενη, ἣτις ὤρχετο ὑπὸ Αἰνιάνων καὶ Μογγήτων.

Οἱ λησταὶ οὗτοι καὶ σήμερον ἴσως ἀκόμη εὐρίσκουσι προστασίην καὶ περίθαλψιν παρὰ τοῖς ἐν τοῖς ὄρει σικηνήταις Γιουρούκοις, δι' ὧν προμηθεύονται τροφὴς καὶ πολεμπερδία, μεταχειριζόμενοι αὐτοῦς καὶ ὡς κατασκόπους.

Οἱ Ζεϊμπέκιδες, ἂν καὶ εἶναι ὠμοί, ἄγριοι, κακοῦργοι, φιλέκδικοι, αἰμοχαρεῖς, καταστροφεῖς ζωῆς τε καὶ περιουσίας παντός, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκείματος, ὅταν μάλιστα δὲν ἀπαντῶσιν ἔνοσλον ἀντίστασιν, ἔχουσι ὅμως τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι οὐδέποτε λησμονοῦσι τὴν πρὸς αὐτοὺς γενομένην εὐεργεσίαν, ἔστω καὶ ἐλαχίστην, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἔργου. Καὶ ἕνα καφὲν ἂν τυχὸν ἤθελε τις προσφέρει εἰς αὐτοὺς, ἐνθυμοῦνται αὐτὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Περὶ τῆς μόνης ταύτης ἀρετῆς των φίλος μου ἀξ' ὀπίστας μοὶ διηγήθη τὸ ἑξῆς: Τυχαίως εὐρεθεὶς ποτε ἐν τῷ δικαστηρίῳ Αἰδινίου, ὅπου ἐδικάζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλως ἄγνωτος αὐτῷ Ὀθωμανός, ἀσκότως ὅλως εἶχεν εἰπεῖ τῷ δικαζόντι φίλῳ του διοικητῇ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος αὐτὸς Ὀθωμανός τῷ ἐφαίνετο πολὺ τίμιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως τῶν προσαπτομένων αὐτῷ κατηγοριῶν.

Αἱ λέξεις αὗται δὲν διέφυγον τὴν ἀκοὴν τοῦ δικαζομένου· ἂν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ ἀθωώσασιν αὐτὸν ἄγνωστον ἐμοί. Τοῦτο μόνον γινώσκω, ὅτι δὲν ἐλησμονήθησαν. Μετὰ πολλὰ ἔτη ὁ φίλος μου ἐγένετο διευθυντὴς ἐκκοκιστικῆς μηχανῆς βάμβακος μεταξὺ Μαγγνητίας (τῆς ὑπὸ Σίτυλον) καὶ Κεσαμπᾶ συσταθείσης. Ἡμέραν τινὰ τοῦ *Μπαϊραμίον* πολλὰ πρῶτ', ὅτε ἐν τοῖς πέριξ ἐδαστίλευεν ἐρημίᾳ διὰ τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἀποχώρησιν ὀδοφυλάκων καὶ γεωργῶν, συμμορία Ζεϊμπεκιδῶν ἐκ πολλῶν προσώπων ὀπλισμένων συγκειμένη, ἵσταται πρὸ τῆς θύρας τοῦ

καταστήματος, κρούει αὐτὴν σφοδρῶς καὶ ζητεῖ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ ἐμφάνισιν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὴν ταχεῖαν πληρωμὴν πολλῶν χιλιάδων γροσίων· ἄλλως ἀπειλεῖ τὴν διὰ πυρὸς καταστροφὴν τοῦ καταστήματος καὶ τὴν διὰ μαχίρας σφαγὴν αὐτοῦ τε καὶ 40—50 ἐν αὐτῶ ἐργατῶν καὶ ἐργατρίδων.

Ὁ φίλος μου κατ' ἀρχὰς ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ ἀμυντικὴν θέσιν διὰ τῶν πολλῶν ἐν τῷ καταστήματι ὀπλῶν καὶ πολεμικοῦ ὀπλοῦ. Ἀλλ' ἄμα εἶδε τὰς θύρας τοῦ ἐργοστασίου ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ διαρρηχθεῖσας, ἀμέσως ἐνέδωκε, καὶ ὅλος τρέμων παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ Ἐφέ. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐγεί-

ρεται, σύρει τὸ γιαταγάνιον καὶ ὀρμᾶ νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ αἰφνης σταματᾷ, βίπτει κάτω τὴν μάχαιραν καὶ εὐθὺς ζητεῖ συγγνώμην, ὅτι ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ ἀνησύχησε τὸν εὐεργέτην του· ἀνέμνησε τότε τοὺς ἐν Ἀἰθιόπῃ καλοὺς ἐκείνους λόγους. Ἀφοῦ δὲ συνέραγε μετὰ τοῦ φίλου του ζητήσας ὡς δάνεια 3—4 ὀθωμανικὰς λίρας ἀνεχώρησε, διαβεβαιώσας τὸν φίλον μου, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οὐδένα ἔχει νὰ φοβηθῆ, εἴτε ἐκ τῆς συμμορίας του, εἴτε ἐκ μέρους ἄλλης τινός.

Ταῦτα περὶ Ζεῦμπέκιδων ἢ Ζεῦμπέκων.

Ἐν Πρασίῳ, τῆ 13 Μαΐου 1891.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΑΦΘΟΝΙΔΗΣ

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τώρα πηγαίνεις μόνη τὴν ἄκρην τοῦ γιαλοῦ
Μὲ δακρυσμένα μάτια, μικρὴ σγουρομαλλοῦ·

Κι' ἐγὼ ἀγροικῶ ἓναν πόνο, βαθεῖα μὲς 'ς τὴν ψυχὴν,
Ὡσὰν σὲ βλέπω, ὠμένα, νὰ τρέχῃς μοναχὴν.

Τώρα πηγαίνεις μόνη τὴν ἄκρην τοῦ γιαλοῦ,
Κι' ὁ νοῦς μου τρομασμένος πετᾷ μὲ μιᾶς ἀλλοῦ.

Τὰ μάτια μου θολώνουν καὶ βλέπω ἐμπρὸς ξανὰ
Τὸν περασμένο χρόνον μὲ γέλοιο νὰ περνᾷ.

ὦ! τότε ἢ πλάσις ὅλη σκορποῦσεν εὐωδιά,
Καὶ σὺ χαρὰ κι' ἐλπίδα ἐκλείουσες 'ς τὴν καρδιά.

Ντυμένη ὡς νυφούλα εἶτανε ἡ ἐξοχή,
Κι' ἔφερνε μύριους πόθους 'ς τὸν νοῦ καὶ 'ς τὴν ψυχὴν.

Ἐβλεπες τὰ σμαράγδια χυμένα 'ς τῆς βραγιαῖς
Νὰ ἰσκιάζουνε τὰ πλάγια σπαθόφυλλαις βαγιαῖς,

Τῆς οἰνανθιαῖς γερμέναις μέσα 'ς τὴν αὐλακιά,
Ῥοδόδενδρα καὶ λῶτα, μὲ τὴ πνοὴν γλυκειά,

Μικραῖς βυζαντινοῖλαις, μὲ τὴ θωριὰ χλωμὴν,
Ἰριδαῖς κι' ἀνεμώναις, μὲς 'ς τὴ νεροσυρμὴν,

Εὐκάλυφτους κι' ἀλόαις καὶ ῥόδα δροσερὰ
Κι' ἀμετραις πεταλούδαις μ' ὀλόχρωμα φτερά.

Εἰς τὸ κλαδὶ ἀγροικοῦσες μικρὰ κορυδαλὸ
Καὶ κάτω τὸ ῥυάκι, μὲ ῥέμμα κρυσταλλό·

Εἰς τῆς ὀχθιαῖς βεγγάλαις, ἀντίκου τὸ βουνὸ
Κι' ὀλόχλωρα χωράφια, μὲ νιόφυτρο σανό.

Τότε μικροῦλα ὁ ἔρωσ σου ἐφτέρωνε τὸ νοῦ
Καὶ τὰ ὄνειρα σ' ἔφερναν 'ς τὰ ὑψηλὰ οὐρανοῦ·

Καὶ μῶλεγεσ πῶς πάλλῃ γιὰ σένα μιὰ καρδιά,
Κι' ἔκοφτες ῥοδοδάφναις καὶ μύρτινα κλαδιὰ,